

Thema: Pinksterlicht over oude beloftes

PREEK
over Handelingen 2,14-21
op Pinksteren
31 mei 2020

Liturgie

Mededelingen van de kerkenraad
Toelichting op het liturgisch bloemstuk
Boodschap van bemoediging
Votum en groet
Psalm 133 : 1,3
Gebed
LB 675 : 1,2 Geest van hierboven
Schriftlezing

- *Joël 3,1-5*
- *Handelingen 2,1-21*

Preek – Pinksterlicht over oude beloftes
LB 670 : 1,3 Kom Schepper God, o heilige Geest
Geloofsbelijdenis van Nicea
LB 670 : 7 Lof zij de Vader, lof de Heer
Dankzegging en voorbede
Collectemoment
Opwekking kids 70 Liefde, blijdschap, vrede
LB 704 : 3 Lof, eer en prijs zij God
Zegen

Gemeente van de Heer Jezus Christus, broers en zussen,

Pinksteren betekent dat God nieuw licht laat schijnen.

Het licht van de Geest.

Licht dat stráált – over oude woorden.

Misschien is dat niet gelijk wat je jezelf bij Pinksteren voorstelt.

Zeker niet nu we Pinksteren vieren in een *lock down*, met alle beperkingen die dat met zich meebrengt.

Bij Pinksteren gaat het in de beleving van velen – zo is mijn indruk tenminste – om die wonderlijke dingen waarover we hebben gelezen.

Wonderlijk – die storm die raast in het tempelcomplex in Jeruzalem; het is een storm die geen storm is: *een geluid als van een hevige windvlaag*.

Er verschijnen – zo lezen we – *een soort vlammen* bij de 120 mensen die zich in dat deel van het (overigens immens grote) tempelcomplex bevinden.

Dat is ook al zo iets wonderlijks – en eigenlijk heb ik er geen idee van hoe we ons dat moeten voorstellen.

En dan dat wonderlijke spreken in vreemde talen, *zoals hun door de Geest werd ingegeven*, zoals het er bij staat in Handelingen (2,4).

Dàt is voor ons gevoel vaak Pinksteren – wonderlijk en ook wat onwerkelijk.

Dat geeft een sfeer aan het gebeuren die ons misschien wat vreemd, wat afstandelijk, misschien wel wat mysterieus overkomt.

Er gebeurt iets waar je met je verstand niet bij kunt.

Het is goed om daar juist op deze Pinksterdag maar eens bij stil te staan.

We leven sinds half maart in een onwerkelijke wereld.

Het heeft ons overvallen.

Je weet nog waar je was – toen premier Rutte afkondigde dat de restaurants dicht moesten, kinderen niet meer naar school hoefden.

Je weet nog hoe het was – om thuis te moeten gaan werken, te vergaderen via Teams of Zoom, te wennen aan wat we inmiddels een ‘nieuw normaal’ zijn gaan noemen.

Dat had iets onwerkelijks – misschien wel vooral omdat niemand zoiets eerder had meegemaakt. Alsof je in een andere wereld terecht gekomen was.

Zo is het ook met Pinksteren.

Dat Pinksterfeest was op zich niet eens zo verassend.

Dat vierden de Joden elk jaar – zoals wij elk jaar Pinksteren vieren.

Maar op het Pinksterfeest waarover we gelezen hebben gebeuren dingen die niemand eerder heeft meegemaakt.

Dat geluid als van een windvlaag, die vreemde vlammen die zich als vuurtongen verspreiden, die vreemde talen...

Dat maakt het die keer wel apart. Om nooit te vergeten!

Maar nog méér dan de wonderlijke verschijnselen is het verbazingwekkend verwonderlijk wat je die dag te horen krijgt.

Die wonderverschijnselen van wind en vuur en taal – die zorgen ervoor dat mensen luisteren.

Die wonderverschijnselen van wind en vuur en taal – daarmee verschaft de Geest zich toegang tot mensenharten.

Ik zou haast zeggen: zoals wij de afgelopen tijd met meer dan gemiddelde belangstelling hebben geluisterd naar wat premier Rutte ons te vertellen had over de maatregelen rondom de Corona. Of het nou ging over IC-bedden of mondkapjes, scholen of restaurants – we luisterden er gretig naar, zeker in het begin.

Zo luisteren mensen op die eerste Pinksterdag vol aandacht naar wat Petrus te vertellen heeft. Luister maar mee!

**

In wat Petrus op Pinksteren naar voren brengt staan twee teksten centraal: een tekst uit de profetie van Joël en ook iets uit Psalm 16.

Vandaag zoom ik wat in op de profeet – die het heeft over het einde der tijden, over jongens en meiden die zullen profeteren, over wondertekenen die er gebeuren, over de stralende dag van de Heer – en over dat waar het op uitloopt: *dan zal ieder die de naam van de Heer aanroept worden gered* (2,21).

Drie dingen uit die woorden wil ik jullie op deze Pinksterdag meegeven.

Drie dingen – om je winst mee te doen, ook op deze Pinksterdag, in omstandigheden die voor ons zo bijzonder zijn.

Het *eerste* is dat het gaat om beloftes van God.

Het *tweede* is dat die beloftes een nieuwe tijd inluiden.

En het *derde* is dat door die beloftes verrassende dingen gebeuren.

En dat alles dankzij de Geest die wordt uitgestort.

Dankzij die Geest valt er nieuw licht over oude woorden.

Eerst iets meer over die beloftes zelf.

Oude beloftes – zo noem ik ze, want God heeft ze al gedaan in de tijd van de profeet Joël. Nou hebben we eigenlijk geen idee wanneer die man leefde, het meest waarschijnlijk is dat het zo'n 6 eeuwen vóór Christus is. Daar kunnen we een paar jaar (en misschien ook wel een paar eeuwen) naast zitten – maar dat verandert er niets aan dat het hier gaat om oude beloftes.

Beloftes van hoop – dwars door allerlei wanhoop heen.

Beloftes dat er léven is – hoe klem het leven ook lijkt te zitten in een *lockdown* van natuurrampen, vernietiging en dreiging. Dat is Joël.

Je moet het maar durven – om in dat soort omstandigheden te roepen: mensen, het komt allemaal goed, vertrouw op God, dan gaat er iets gebeuren dat wonderlijk is. Dat is wat Joël vertelt – aan een volk dat net een enorme sprinkhanenplaag over zich heen heeft zien komen. Het land is kaalgevreten. Van alle kanten is er de dreiging. Er is alle reden om het er even bij te laten zitten.

Om af te haken.

Om te zeggen: voor mij hoeft het niet meer.

Maar dan zegt Joël namens God: *zonen en dochters zullen profeteren, oude mensen krijgen droomgezichten, jongeren visioenen* (Joël 3,1).

Er gaat wat gebeuren – als God zijn Geest uitstort!

Die woorden worden werkelijkheid op de eerste Pinksterdag.

Dit is het – getuigt Petrus.

Dit is de Geest die God uitstort over mensen.

Dan gebeurt het – dat die zonen en dochters profeteren.

Dan krijgen jong en oud het van God te zien – dat er een nieuwe tijd aanbreekt, dat de grote dag waar het volk al lang naar heeft uitgekeken gaat beginnen.

God lost zijn beloften in.

God doet wat Hij belooft.

God komt zijn woord na.

Dat is wat Petrus de mensen vertelt – op Pinksteren.

Als God je dingen belooft – dan kan het even duren voordat Hij het doet.

Dan kan het wel eens anders gaan dan jij en ik het ons voorstellen dat het werkelijkheid wordt.

Maar één ding: God doet wat Hij belooft.

Je ziet het – op Pinksteren.

Dan is het de Geest – die de belofte van God ons te binnen brengen.

Die Geest getuigt met onze Geest – zo zegt Paulus het ergens (Rom. 8,16) – dat wij kinderen van God zijn.

Ook deze Pinksterdag klinkt die werkelijkheid – *geloofswerkelijkheid!*

Dankzij die Geest is het dat je erop kan vertrouwen dat God ook in ons leven alles laat meewerken ten goede voor wie God liefhebben (Rom. 8,28).

Dat zie je niet altijd.

Maar daarom is het nog wel zo.

Dat belooft God.

Sterker: dat heeft Hij je onderstreept en gegarandeerd in de doop.

En hoe lang het ook geleden is dat die doop bediend is (en dus ook die belofte uitgesproken is) – God komt zijn woord na.

Het is Pinksteren!

Dat is waar Petrus van getuigt – op de dag van Pinksteren.

Dat getuigenis onderstreept Petrus – met de woorden van Joël.

Woorden waar hij (Petrus) een enkel woord aan toevoegt – dat het getuigenis er alleen maar sterker op maakt.

Woorden die duidelijk maken dat de laatste dagen (Petrus spreekt over *het einde der tijden*) aangebroken is.

Woorden die duidelijk maken dat héél het volk zich dienaar en dienaressen van de Heer mag weten – zonder onderscheid.

Mijn dienaren en mijn dienaresen – daar heeft Petrus het over.

Dat is méér nog dan waar Joël het over had – toen die het had over dienaren en dienaresen. Bij hem zou je nog kunnen denken dat er misschien een paar mensen zullen zijn die deel krijgen aan de Geest. Zoals in Amerika een pindaboer het ooit tot president wist te schoppen, zo kan bij God een slaaf koning worden.

Maar als Petrus op Pinksteren de woorden van de profeet oppakt – dan laat hij in de kracht van de Geest zien: Gods belofte gaat veel verder, gaat over jou en mij.

Jij bent die dienaar, die dienaressen.

Jij – die van jezelf niets te bieden hebt.

Jij – je mag in de kracht van de Geest je leven stellen in dienst van de Heer. Gods belofte maakt dat je woorden van leven mag spreken: ik ben van Christus!

Petrus noemt het – en hij legt op die manier de profetie van Joël uit – *profeteren*.

Profeteren – misschien denk je wel: dat is voor mij niet weggelegd.

Maar denk dat niet te snel.

Want dat profeteren waar Petrus het over heeft ligt veel meer in de lijn van wat er vlak ervoor staat over het *spreken over Gods grote daden* (2,11).

God is zó groot – Hij laat jou niet in de steek.

Geloof het maar! En kom daar – misschien in alle eenvoud – maar voor uit.

Belijd het maar: *Ik ben van Hem – wat er ook gebeurt*.

Wie je ook bent. Maakt niet uit. Of je man bent of vrouw. Of je het ver geschopt hebt in het leven of minder ver. In de kracht van de Geest is er geen onderscheid meer tussen wit en zwart, hoog en laag, jong of oud, man of vrouw.

In de kracht van Gods Geest stráált er licht over jouw leven.

Door zijn Geest overtuigt God jou en mij.

Door zijn Geest geeft Hij ruimte – ruimte om te ademen in benauwde tijden, ruimte om het van Hem te verwachten, die ook jou beloofd heeft dat Hij alles laat meewerken ten goede!

**

Dat is het eerste: God maakt oude beloftes wáár.

Het *tweede* waar ik aan de hand van de profetie van Joël de vinger bij wil leggen is dat Pinksteren een nieuwe tijd inluidt.

Eerlijk gezegd denk ik wel eens dat wij Pinksteren onderschatten.

We vinden Kerst een fijn feest – daar kunnen we ons wat bij voorstellen.

Met Pasen is al wat minder concreet – omdat het dan over de overwinning op de dood gaat.

Maar Pinksteren...

En dat terwijl er met Pinksteren een nieuwe tijd aanbreekt.

Het einde der tijden – daar heeft Petrus het over.

Het einde der tijden.

Dat is straks – en zomaar schuif je het voor je uit.
 Het einde der tijden...
 Dat duurt inmiddels als een tijdje – denk je misschien.

Maar wat Petrus in de kracht van de Geest van Pinksteren laat zien is dat we al 20 eeuwen leven in dat ‘einde der tijden’.
 Dat zijn wonderlijke tijden.
 Tijden waarin er onvoorstelbare dingen gebeuren.
 Onvoorstelbaar mooi.
 God stort zijn Geest uit.
 Jongens en meiden, jongeren en ouderen – ieder mag in volle vrijheid en in de kracht van de Geest bij God komen, in zijn dienst staan.
 Hoor het Paulus zeggen in Galaten 3: *Er zijn geen Joden of Grieken meer, slaven of vrijen, mannen of vrouwen – u bent allen één in Christus Jezus (3,28).*
 Onvoorstelbaar mooi!

Maar tegelijk – en dat moeten we ook beseffen – ook onvoorstelbaar lastig.
 Ook dat is kenmerkend voor dat *einde der tijden*.
 Het einde der tijden brengt ons in een andere tijd en in die zin in een andere wereld, en misschien kun je je er wat bij voorstellen nu we zelf zo te maken hebben met beperkingen en veranderingen.
 De wereld is niet meer hetzelfde – zo hoor je wel.
 We kunnen niet naar Spanje, we kunnen niet in het vliegtuig, we kunnen dit niet en we kunnen dat niet.
 Het leven is anders – en dat anders is niet altijd leuker.
 Zo is het ook met Pinksteren.
 De Geest van Pinksteren doet een andere tijd aanbreken, brengt je een andere wereld binnen, luidt dat *einde der tijden* waar Petrus het over heeft in.
 Maar dat is nog niet de nieuwe wereld, de nieuwe hemel en de nieuwe aarde.
 Bij dat *einde der tijden* hoort ook bloed en vuur en rook – waar ook Joël over sprak.
 Je hoort hoe de zon duister wordt, de maan bloedrood.
 Het doet denken aan dat waar Jezus over spreekt in Lucas 21 – over aardbeving, hongersnood en – hoe treffend voor deze tijd! – *epidemieën alom* (Luc. 21,11).
 Het is de Geest die je in die nieuwe wereld, in die nieuwe tijd, bij de les roept.
 Het is de Geest die je vandaag, op deze Pinksterdag, onderwijs *online* geeft.
 Het is de Geest die je leert dat ook een pandemie de nieuwe wereld dichterbij brengt – en misschien nog wel meer: het is de Geest die jou dichterbij die wereld brengt.
 Die je leert verlangen naar God.
 Die je leert het te verwachten van God.
 Die je leert je afhankelijk te weten van God.
 Die je niet alleen leert *zeggen*: ik ben van God.
 Die het je nog eens leert geloven ook.
 Dat is nieuw licht, Pinksterlicht over oude beloften.

**

Ja, en dan gebeuren er verrassende dingen.
 Daar eindigt het voor vandaag ook mee, al moet ik erbij zeggen dat Petrus op Pinksteren nog even doorging.
 Waar het me nu om gaat is dat er verrassende dingen gebeuren – als de Geest doordringt in jouw en in mijn leven.

Dan is er ruimte.

Ruimte – in de eerste plaats voor lof op God.

Ruimte – maar dan ook om te leven met die God.

Ruimte – om het te verwachten van Christus, je Redder

Ruimte – in de kracht van de Geest.

Pinksterlicht – geef dat maar door.

Pinksterlicht.

Oude beloften

Een nieuwe tijd.

Maar dan ook en verrassende wending – van jouw en mijn leven.

Dan heb je een gezegend Pinksterfeest!

Amen.